

Dikobrazi před univerzitou

„*A purpurový prach soumraku / se krade lukami mého srdce*,“ řekl děkan. Jeho krásná žena Paula natáhla své dlouhé půvabné paže s koktejly z campari a ginu.

Rozrazilily se dveře a dovnitř vpadl školník. „Dikobrazi!“ zařval.

„Jak dikobrazi?“ zeptal se děkan.

„Tisíce a tisíce. Pět kilometrů odsud a rychle se blíže.“

„Třeba se k nám nejdou zapsat,“ poznamenal děkan. „Třeba jen tak procházej kolem.“

„To nemůžeš vědět,“ řekla jeho žena.

„Jak vypadají?“ zeptal se děkan školníka, který si z kotníků vytahoval dikobrazí ostny.

„No jako dikobrazi.“

„Vyhodíš je?“ zeptala se Paula.

„Už mě nebaví pořád lidi vyhazovat.“

„Jenže tohle nejsou lidi,“ poznamenala Paula.

„De vyhazovus non est disputandum,“ řekl školník.

„No něco udělat nejspíš budu muset,“ řekl děkan.

Dikobrazí honák mezitím hnal dikobrazy zaprášeným a hustě zastavěným Západem.

Oblaka prachu. Povelý. Bučení dikobrazů.

„Tak upalujte, mizerný dikobrazíci.“

A až dorazím k velkým děkobrazím konzervárnám na Východě, tak budu bohatěj, myslí si honák. Budu sedět v New Yorku na verandě hotelu Muehlebach a kouřit pořádně velkého doutníka. A ty krásný ženský kolem.

„Takže dikobrazi, pěkně na tu žlutou čáru.“

Žádná žlutá čára tam nebyla. To jenom honák tak udržoval dikobrazy v pohybu. Odposlouchal to na vojně. Přitroublým dikobrazům to stejně bylo úplně jedno. Honák hnal dál a četl si inzeráty v časopise *Písničkové hity*. Třeba NAUČ SE HRÁT NA HARMONIKU ZA 5 MINUT. Dikobrazi svými typickými poskoky postupovali vpřed. Ve stádě jich bylo tak čtyři, pět tisíc. Nikdo je přesně nespočítal. Z boku stáda přijel honákův pomocník. I on měl v kapse *Písničkové hity*. Podíval se na paži hlavního honáka, v níž byla spousta dírek.

„Hej, Griswolde.“

„Co je?“

„Po čem máš ty dírky?“

„Už jsi někdy zkusil označkovat děkobraza?“

Ty krásný ženy na sobě zřejmě budou mít krátké šatečky a budou vonět lacinou voňavkou, říkal si honák. Asi jich kolem budou stovky. Stovky a stovky. A všem půjde o můj medicínový váček, ve kterém mám zlato a šťastnej vrták. Ale jestli na mě půjdou moc zhurta, tak vytáhnu kytaru a zazpívám jim písničku o tý préríjní nezlomnosti.

„Dikobrazi na univerzitě,“ řekla děkanova žena. „No proč ne?“

„Nemáme přece kapacitu na čtyři nebo pět tisíc dikobrazů,“ namítl děkan. „Pořád mi nenaskakuje volný tón.“

„Mohli by se zapsat na alternativní životní styly,“ řekla Paula.

„Na Alternativních životních stylech už máme nadstav,“ řekl děkan a zavěsil telefonní sluchátko. „Hergot. Vyrázím je já osobně. Levou zadní.“

„Tak to se poraníš.“

„Nesmysl, vždyť jsou to jen dikobrazi. Ale vezmu si na sebe něco starého.“

„Taška se špinavejma košilama je v komoře.“ řekla Paula.

Děkan odešel do komory. Spousta tašek se špinavými košilemi.

„Proč ty košile někdy neodveze do prádelny?“

Honák Griswold v sedle složil novou písničku.

*Krásná ženská, krásná ženská
jakože neděláš, co máš?
Zasloužila bys facku za to,
jak se ke mně chováš.
Minulej pátek před branama Trinity River
konsolidovanej generál.*

Dám si nohy na stůl a budu sledovat, jak se to šplhá na žebříčku, slíbil si. Nazpívá to Merle Travis. Nejdřív to bude „povědomka“. Pak se to dostane do Top Forty a nakonec z toho bude evergreen.

„Tak šup, dikobrazi. Pohyb.“

Stádo se sunulo dvanáctiproudovou cestou z betonu hladkého jako hedvábí. Podél té cesty byly nápisy jako třeba PŘÍŠTÍ EXIT 5 MIL a ÚSEK S RADAREM.

„Nekteří řidiči za náma už jsou, Griswolde pěkně nasraný.“

„No já tady mám na starosti tohle dikobrazí stádo a řekl bych, že by to fakt chtělo z té dálnice někam uhnout.“

Zahnali stádo na širokou zelenou louku. Zelená louka s bílými čarami z vápna vždycky po deseti yardech. Třeba v show Sonny a Cher, snil honák. No, Sonny, jak já teda tuhle písničku složil. To jsem jednou hnal ty děkobrazy. Dalo by se říct, že to byl jeden z posledních velkejch děkobrazích přesunů. Měli jsme jich na krku čtyři nebo pět tisíc a hnali jsme to podél Tuscalory a měli jsme namířeno až do New Yorku.

Děkan nabil naleštěný kulomet značky Gatling, z něhož lze vypálit až 360 ran za minutu. Kulomet ležel na voze taženém mulou, byl přikrytý kusem starého plátna. Původně trůnil na betonovém soklu před Výcvikovým střediskem záložáků.

Tak především, říkal si děkan, uviděj akorát hnusnej letitej povoz taženej touhle herkou. A pak já strhnu ten hadr. A už tu máme nablejskanýho Gatlinga, kterej za minutu klidně vystřelí třistašedesátkrát. Moje ruka na kulometu spočívá lehce a sebevědomě. Neprojdou, říkám si. Ils ne passeront pas. A najednou všude lítaj dikobrazí kůže.

Jestlipak jsou ty náboje vůbec v pořádku?

* * *

Gigantický kulomet Gatling se nad stádem tyčí jak Damoklův meč.

„Hej, Griswolde.“

„Co je?“

„On na to má kanón.“

„Vidím,“ odsekl Griswold. „Myslíš, že jsem slepej?“

„Co budem dělat?“

„Co třeba se zdejchnout?“

„Ale co se stádem?“

„Ty dikobrazíci už se o sebe nějak postaraj,“ řekl Griswold. „No, zkusíme vyjednávat.“ Vstal z trávy, kde byl doteď natažený, a šel k povozu.

„Tak co mi povíte.“

„Podívejte,“ řekl děkan. „Tyhle dikobrazy u nás prostě zapsat nemůžeme. Vůbec to nepřichází v úvahu.“

„Fakt?“

„Nepřichází to v úvahu,“ zopakoval to děkan. „Měli jsme tu moc malérů. Policajti už se mnou ani nemluvej. Další průšvih už bysme neunesli.“ Děkan mrkl na stádo. „No máte to teda pořádný stádo.“

„Díky,“ řekl Griswold. „No vy zas máte parádní mulu.“

Oba se dívali na děkanovu příšernou mulu.

Griswold si utíral krk červeným šátkem. „Vy tu žádný děkobrazy asi mít nechcete, co?“

„Přesně tak.“

„No my se necpem nikam, kde nás nechtěj,“ řekl honák. „Ale nezačnete do nás pálit... tou strojojnou, že ne...“

Děkan se zatvářil rozpačitě.

„Že neznáte pana Sonnyho Bona?“ nadhodil Griswold. „Bydlí tu někde poblíž, že jo?“

„Neměl jsem tu čest,“ řekl děkan a na okamžik se zamyslel. „Ale znám jednoho bookmakera v Las Vegas. Byl u nás. Studoval komparativní religionistiku.“

„No třeba se dohodnem,“ řekl honák. „Kudyma je to na New York?“

„Tak co?“ zeptala se děkanova žena. „Jaké měli požadavky?“

„Hned ti to povím,“ řekl děkan. „Mám blbě zaparkovanou mulu.“

* * *

Stádo zahrulo na Cross Bronx Expressway. Lidé ze svých aut viděli tisíce a tisíce dikobrazů. Dikobrazi vypadali jako špatně navržené doplňky k vysavači. Las Vegas, říkal si honák. Deset týdnů v Césarově paláci po 15 tácech. Balada posledního stáda. Leroy Griswold zpívá svůj singlový hit „Balada posledního stáda“.

„Tak sebou, dikobrazíci, pohněte.“

Občané ze svých vozů koukali na dikobrazy a říkali si: co je na tomhle světě vlastně skvělé? Jsou skvělí tihle dikobrazi? Mají nějaký význam? Potřebuju je?

(z knihy *50 povídek* od Donalda Barthelma přepsal JK)